

PREGAR PEL QUE SOM

MIQUEL ESTRADÉ

Hom prega segons el que hom és. Perquè de fet no sabem ben bé què som, a què ens han dut els camins i les maneres que han contribuït a fer-nos. No ho sabem, ni ho sabrem mai. Ni els altres tampoc no ho saben del tot. Entre el que saben els altres i el que sabem nosaltres, ja ens hi acostem. Però una cosa és certa: que Déu sí que sap què som. L'únic que ho sap. Per això des del camp de la fe, el màxim realisme és acceptar que som allò que som als ulls de Déu. I en el cas de la pregària, jo diria: hom prega segons la capacitat que té d'acceptar amb joia allò que Déu veu i sap que som. Aquesta era l'actitud del publicà de la paràbola. Només deia que era pecador i això ja li bastava. El fet de ser pecador no té límits. Es veia i s'acceptava com Déu el veia. Ell no es coneixia; però tampoc no en tenia cap necessitat. Mentre acceptés de ser com Déu el veia i es mantingués així, real, en una disposició oberta, davant el Senyor, aquest se li feia present. La pregària del publicà és un model de pregària, no pel que hi deia, sinó per la manera com s'hi posava. Si no sabem com pregar, és sovint perquè no sabem com posar-nos-hi. És una equivocació voler definir-nos davant de Déu. Per presentar-nos-hi tal com som, amb el nostre jo real —i això és necessari per a l'autenticitat de la relació— només hi ha un camí: acceptar de ser allò que ell sap que som, i romandre en aquesta actitud, que és pobra, humil i, al mateix temps, d'un gran realisme. Es capaç de pregar, podríem dir amb altres paraules, aquell que accepta que Déu realment el coneix, amb el sentit ple que té el verb conèixer en el llenguatge bíblic.

Ja en el grec profà, “ser conegut per algú”, significava sovint estar en relacions personals de familiaritat, àdhuc íntimes, amb ell: equivalia a “fruir de la seva amistat”. *Conèixer*, en l'Antic Testament, és funció de la intel·ligència i de la voluntat. És un acte de tota la persona que s'apropia l'objecte conegut, sense donar un sentit pejoratiu a aquesta apropiació, entenent-la com un prendre's la persona com un es pren a si mateix, veure-hi no un *ell*, sinó un veritable *tu*, que vol dir un *altre jo*. *Ser conegut per Déu* voldrà dir, doncs, ser l'objecte de la seva benvolença, de la seva sol·licitud, i pertànyer-li.

«Hom prega segons el que hom és». O, tal com l'hem interpretat: hom prega segons la capacitat que té d'acceptar serenament allò que Déu veu i sap que som.

És així com Déu estima l'home. És així com els homes som a la presència de Déu: no compadits, sinó estimats, valorats, apreciats. La gratuïtat de l'amor de Déu és pura gratuïtat, però justament tan pura que no humilia, ni rebaixa. I la vida cristiana es resumeix en l'adhesió de cor, profunda i agraïda, a aquesta gran realitat.